

H. B. -- T. B. og Ernst Sondum.

ÚR SUÐUROY

I »Dagblaðnum« nr. 33 skrivur blaðsins stjóri eina grein, ið hann skífur: »H. B. — T. B.«

Eg vil loyva mær at gera nakrar viðmerkingar. — Hann skífur:

»Og tann stóra attraksjónin á ólavsøku hevur altíð verið, at T. B. hevur funnið vegin higar tann dagin. Men í ár koma teir ikki.«

Jú satt. T. B. hevur aloftast verið á ólavsøku. — Tó í 1933 var T. B. heldur ikki — men hví — jú: Tá hevði H. B. vitjan av Hellendingum, og tá var ikki pláss fyri T. B. — T. B. royndi at fáa Hellendingar suður á Tvorøyr til ein kamp — men H. B. segði nei.

Hettendingarnir vóru keddur av, at teir ikki komu aðra staðni at spæla en í Havn; men harvið mátti tað verða.

E. Sondum skífur, at H. B. tvað ferðir, aðrenn teir fóru til Hetlands, sendu boð til T. B. um at fáa ein dyst. Men báðar ferðir fekk H. B. nei.

T. B. fekk eitt brev frá H. B. tann 10. maí, hvat teir bóðu okkum um at spæla ein kamp tann 26. maí. Men T. B. hevði tá fingið »invitatióne« frá Vágs boltfelag og frá Sørvágs boltfelag og kundu av teirri ársøk ikki verða H. B. til vildar.

Blaðstjórin meinar nokk, at V. B. og S. B. kundu biða; í teir skuldu ikki til Hetlands, og hann hevði óivað eisini latið tey felogini biða, um hann var formaður fyri T. B. — Tí eftir hansara hugsan er H. B. tann einasti. — Hvát siga H. B.-arnir sjálvir? Munu teir ikki hava aðra sportsliga mentun? — Eg ivist ikki í tí!

Men hví skuldi T. B. endiliga norður? Kundi H. B. ikki líka so væl komið suður at trenu?

Tann 29. maí kom blaðstjórin til mín og spurdi, um tað tó ikki var møgulegt, at T. B. kundi koma norður og spæla

móti H. B. tann 2. juni, tí teir skuldu helst fingið ein kamp, aðrenn teir fóru til Hetlands. — Eg spurdi, um H. B. hevði sent hann. »Nei«, segði hann, »men eg skal beinan vegin í morgin, tá eg komi norður aftur, fara til Eyvind Evensen og siga honum frá«. — Eg greiddi honum frá, at vit ventuðu S. B., og eisini skuldu vit spæla móti V. B. — Hesin kampur var ikki spældur vegna illveður, so eg kundi ikki geva honum nakað enduligt svar.

Dagin eftir fingi vit telegram frá H. B.:

Koma tí norður sunnudagin? Vit svaraðu:

»Nei, ventu Sørvágs Boltfelag.«

So státt kundu vit ikki taka móti »invitatióini« frá H. B.

So skífur hann um tann leikin, ið T. B. bleiv snýtt fyri á jóansøku, at tað var ómøgulegt at koma suður, tá 6 spælarar úr 1. lið H. B. s vóru sjúkir. — Kann vera. Men ein H. B.ari, ið dugir líka so væl at siga sannheit sum blaðstjórin, segði fyri mær, at tað vóru 4 úr 1. lið H. B. sjúkir, og fyri tað kundi H. B. gott farið suður, tí H. B. hevði líka góðar menn í sínum 2. liði sum teir, ið sjúkir vóru, og tað vístu teir eisini í leikinum á Tvorøyr tann 14. juli. H. B. bjóðaði T. B. teirra 2. lið at spæla í móti. Tað var ikki í telegramminum, sum blaðstjórin skífur, at 2. lið H. B. s skuldi spæla móti 2. lið T. B. s, og ætlanin var nokk heldur ikki tann, tí ella hevði telegrammið ljóðað annað leiðis. T. B. vildi ikki spæla í móti 2. lið H. B. s, og vit feldu okkum stoyttan yvir, at H. B. s, sjálvt um teir høvdu verið í Hetlandi, skuldi bjóða okkum ein kamp móti teirra øðrum lið; og svaraðu vit í aftur:

»Hvis I ikke behager at modtage vores Invitation til Søndag den 23. ds., anerkender vi ikke Eders Invitation til Olajkampen som acceptabel«.

Og brævið endaði við »Med sportlig Hilsen«, sum blaðstjórin skífur. Óivað hevði hann ikki brúkt slík orð, í kurteisi kennir hann vist ikki.

Men eg haldi, at H. B. kundi fingið sær ein betri »brævorðnara« en blaðstjóran á »Dagblaðnum«. Hann skífur: »Mundi ikki ætlan T. B. s vera, at teir nettupp vildu gera alt, hvat teir kundu fyri at fáa antin eitt sjúktt ella eitt reservafyllt lið suður«, og so tveitar hann meira, »og tá teir so høvdu smurt teir av, koma við tí, at tað skuldi nokk verið teir (T. B.), ið skuldu havi verið í Hetlandi; tá skuldi tað verið nakað annað«.

»Hann, ið ilt gitur, hann ilt gere, kann sigast um hetta. At ein blaðstjóri skal finna upp á at skriva slíkt barnatvælt, er ótilgjevligt. Slíkt kundi somt seg fyri smábørn og kerlingar, ið ikki kunna liva briksl fyri uttan, men ikki fyri ein mann, ið gevur seg út fyri at vera blaðstjóri — men »salige ere de fatlige i Aanden«. Nei, harra Sondum. — T. B. arnir eru meiri sportsmenn en so, at teir eru tíknir av slíkum tonkum. Tað hevur heldur ikki nýst.

H. B. bjóðaði so okkum 200 kr. av ólavsøukampinum og bað okkum taka í móti 2. lið teirra til tann 23. juni og 1. lið í juli.

T. B. var ikki til salg. Vit takkaðu H. B., men accepteraði ikki tilboðið. — Væl var tað. — At døma eftir hvat »Dagblaðið« blaðstjórin kann brigsla, hevði tað ikki verið smávægis av brigsli, um T. B. hevði tikið í móti »aðarnolmu« frá H. B.

So hoyrdu vit einki frá H. B.

afur, fyrren felagsins formaður, Eyvind Evensen, tann 4. juli kom og tosaði við meg og spurdi, um T. B. vildi taka móti H. B. til tann 14. s. m. — Tað var ætlanin at koma suður við »Steipner«, og hann hevði fingið tað orðnað við N. A. Eidesgaard. Eg svaraði honum aftur, at vit høvdu nú (tað var nógv sterkari á jóansøku) eitt heldur veikt 1. lið; men um so var, at vit tóku í móti H. B. til tann 14., so mátti hann ikki rokna við, at T. B. kom til ólavsøku. — Annað beskeð hevur Eyvind Evensen ikki fingið frá T. B. — tað er fakta. Hann bar tað ikki eingang upp á mál við meg, at tað vóru treytir við fyri at fáa H. B. suður; høvdu vit vitað tað, hevði H. B. ikki havi verið her og spælt. Vit trúðu, at H. B. spældi fyri at fremja ítróttin, men tað sýnist ikki so.

Harra E. Sondum skal vara seg at fara við ósannindum. — Tilfíking og smáligari lokalpatriotismu, ið her hatur við sær, hevur ítrótturin ikki brúk fyri.

Blaðstjórin sigir: »T. B. er orðloysandi«.

Aðrenn hann segði tað, skuldi hann tonkt yvir tað, sum T. B. skrivliga gav H. B. aðrenn jóansøku, og sum hann sjálvur skífur um í greinini. — Men hvør skal forlanga tað av honum. Í fall T. B. fór til ólavsøku, var tað orðloysandi. Hetta er munurin.

Blaðstjórin sigir:

»Um eitt landsfelag fyri fót-bolt var her á landi, so hevði T. B. verið »ekskluderað« fyri teirra (tess) alhurð.

Hví skuldi T. B. verið ekskluderað fyri, at tað noktar at koma til ólavsøku — at tað hevur lovað at koma, er alto ósatt! — tá H. B., sum eg kann forstanda á blaðstjóranum, ikki skuldi ekskluderað, tá teir nokt-

aðu T. B. á jóansøku? Og hví skuldu teir ekskluderað? Teir høvdu lovt at nokta.

Ella er ikki líka reglur og rættur fyri báðar partar?

»Havnar Boltfelag« kann óivað finna aðrar spælarar en »Tvorøyr« Boltfelag« at spæla í móti, sigir blaðstjórin.

Er tað H. B. s ætlan ikki at spæla móti T. B. í august ella nakratíð aftur?

»Og tað kann vera«, heldur hann áfram, »vit liva tann dag, at T. B. má byggja knø fyri teirra yvirmonnum — tað komandi landsítróttarfelag, um teir vilja halda áfram við fótítróttinum og ikki bert spæla um »leir-steyp« frá teirra egnu bygð«.

Harra blaðstjóri Ernst Sondum! Hvar maður tygum eru, sýnir best hetta seinasta brigslið.

Viðvíkjandi »leirsteypinum« kunna tygum venda tygum til formannin í H. B. og biða hann venda sær til skyldmannin, ið einsamallur eigur »æruna« fyri henda »steyp«. — T. B. avvisir hetta smásálarliga brigslið um forntíðina sum sær óviðkomandi. Men hví taia um steyp? Tað eru trí steyp gívin fyri innanoyggja kampar — tey tvey hevur T. B., hitt triðja »Miðvágs Boltfelag«.

Eg hoyri tannagrisl, tá ið tygum spáa T. B. at koma at byggja knø — tað ljóðar óhugnaligt. Sigid mær, eru tygum nazistur? Til nazismu hoyrir sadisma — hetta er vert at fáa greiðu á. Sadistiska nazismu ræðast vit. Eg ivist ikki í, at ikki minst Havnarmenn eru ræddir fyri tilfíking skapi. Í øllum fólum kenni eg meg vísan í, at hvør einasti H. B.ari og Havnarmaður hetakkar seg fyri tygara vamlisliga kláan á ryggnum við at rósa einum við at spilla ein annan.

Tygum, harra blaðstjóri, skuldu heldur í blaði tygara roynt at fingið eitt gótt samband í millum H. B. og T. B. en at fírt klandur og lagt til hús fávitskuta lokalpatriotiska andan, ið drepur allan sunnan ítrótt.

Taka tygum ikki aðrar partar

Prestaeiðurin.

Ein søga frá tí veruliga livinum.

Eftir P. F. JOENSEN.

Elin hjá umgangs-Malju hevði átt barn. Alt gekk væl við føðingini, men nú var tað versta eftir: at fáa ein pápa til barnið! Hesin tilburður, her er greiddur frá, fór fram, aðrenn blóðroynd var komin í brúk. Undir vanligum viðurskiftum skuldi tað ikki verið nokur óloysandi gáta — fyri kvinnuna ið hvussu er; men í hesum tilfelli var ólukkan tann, at Elin, ið var sera vøkur, var ein at teimum als ikki sjaldsomu kvinnunum, ið ikki

hava hjarta at nokta einum vini nakað. (Tær fáa tíverri ofta at siggja, at ein eyrn sál sjáldan vinnur eydna í stríðnum fyri tilveruni). Og tá flestir ungir dreingir í bygdini til ymiskar tíðir vóru vinir hennara — tó teir altíð sviku hana — lærði hon ongantíð at vara seg — var fadrispurningurin vordin ein ógreiðandi flokka, eisini fyri hana sjálva. Hon kundi illgruna nógv, men hvør tað var — tað var líka so blint fyri henni, sum fyri tí lítla í vøgguni.

Hon royndi við álmanakkanum sum veginara at tríla seg fram gjøgnum myrkið. Men frá tí, hon tók hitt fyrsta fetið út um strikuna, og síðani skammuliga varð svikin av teim, ið völdi tað, og sum hon elskaði, vóru hennara offeringar til hin altvaldandi Eros so skaptar, at hon onga hylling hevði um menn ella tíð.

Og samvitskuleys var hon ikki; hon, ið mist hevði fadur og móður á barnaárum og ongan góðan hevði, kundi lagt næstan hvønn sum helst av teimum ognarríku dreingjunum í bygdini fyri barnið — tí ósekur var fátur — og harvið tryggjað síni framtíð; men tað vildi hon ikki, tá heldur sjálv líða enn at dyngja synd onan á syni við at gera eið uppá, at hesin ella hesin átti barnið, tá hon ikki millum Gud og sín var vís í tí!

Nógvir dreingir í bygdini gingu við bangnum hjarta og blámu skotnari samvitsku; men sum tíðin leið, vísti óttin seg at vera grundleysur: Elin sveik ongan. Men teir, ið høvdu lokað hana við gyltum lyftum, hugdu nú ikki longur at henni; teir giftust ein fyri og annar eftir og sótu síðan sum »ærbare« samfelagsstúðlar í síni fæðing, meðan

hon, teir áður høvdu sveimað um sum lúsvætti um ljósið, varð til eitt skumpilskot, ið fíur harmaði. Soleiðis eru verðsins vinir: kærleikin hjá flestum lykist at vera tann sami sum gamalur hestur ber til móður sína — og er tað náttúrunnar lóg, so kann einki sigast hartil.

Elin livdi í vánaligum korum; hon hjálpti fólki við ymiskum arbeiði og fekk ein bita ella okkurt burturkladað plagg afturfyri, og á tann hátt uppielt hon livinum nokurlunda hjá sær og barninum.

Presti har í bygdini tók tí ógviliga synd í henni, hann visti, hvussu eydnuleys hon hevði verið frá tí, hon sum fadur- og móðurleysur óviti varð tveitt út millum fremmand til nú, hon gekk sum ein himmalsins fuglur og fjaðkaði um bygdina fyri at fáa so frætt, sum henni tørvaði,

og tað gekk ofta tann stríggid við at bjarga fæðini. Tey »heil-agus«, eins og teir, ið áður høvdu kappast um yndi hennara, lótu sum teir ikki søu hana; í teirra eygum var tað óseka barnið, ið eins væl og ley »ekt-að« skuldi verið skapt av sama gudi og verið mynd av honum, tann skammblettur, sum merkti hana sum eina »pariu« í samfelaginum.

Og tó at tað »óofficielt« var kunnugt fyri allari bygdini um samkomur hesa samfelagsstúðla og Elinar, hugdi eingin skeivt til teirra; soleiðis er mannagongdin um allan heim: av einum ognarríku vaskast øll brotsverk!

Tó at lívið ífíðliga hevði sýnt Elini sín heiska vetrarkulda, men aldri sín lívevandi summarhita, bar hon ongan hevndarhuga til teirra, sum hennara vanlukku